

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. VII [i. e. VIII]. Præscribit monita q[uae]da[m] & docume[n]ta, quo ad
reuelationes & visiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

coguntur, tamen si nullam habeant febrem, nec tamen medicus con-
 tur, Priorissa medicus sit oportet, hoc quippe malum omnigenae
 fectioni magis nocet ac praui dicat, quam quae lecto magno cum
 amittendae periculo, affixae sunt. Altera causa est, quod qui alijs
 laborant, aut ab ijs curentur, aut mediantibus illis emortuantur,
 hoc verò si sanentur mirum est, uti neque ex illo moriuntur, nisi
 cium suum penitus amittant; quod aliud non est, quam emori, ut
 omnes secum interficiant. Satis duram ipsae à semetipsis mori
 untur, idque ob eas quas habent afflictiones, imaginationes, sen-
 itaq; fat magnum meritum sibi comparabunt (esto has ipsae tempe-
 rationum dicant nomine) nam si semel intelligerent, omnia haec
 so malo procedere, magnum certè illius sentirent alleuiamentum
 sum parui facerent. Equidem certè sortem illarum miseror, quibus
 omnes cum illis agentes & conuersantes illis ut compaterentur
 æquisimum est; considerando, idem sibi, Domino perimitentur,
 contingere, nec non eas supportando, ita tamen (quem admodum
 iam dixi) ut id ipsae non percipiant. Det Dominus, bene & pro-
 portet exponere potuerim, quae tam graui infirmitati curanda
 benda sint remedia.

CAPVT VIII.

MONITA QVAEDAM ET DOCUMENTA PRAESCRIBITA
 quoad reuelationes & visiones.

Videntur nonnulli vel ad solum visionem vel reuelationem
 men appellationemque consternari, quid tamen in causa sit
 aut cur adeò periculosum putent, quod hac animam via Deus con-
 eat, aut vndenam haec eorum consternatio ortum habuerit. Non
 mihi iam propositum tractare, quænam bonæ, & quænam malæ
 visiones, uti nec signa tradere, è quibus dignosci eas posse, à vni-
 cissimis audiui; sed duntaxat, quid facere conueniat eum, cui
 obtinget: nam admodum paucos Confessores inuenire erit, qui
 nimas, quibus hæc contingunt, per terreat & timore compleant. Non
 enim tam illos percellit & consternat, dum ex ipsis audiunt, diaboli
 multa blasphemiarum genera ipsis repræsentare, nec non alia impropria
 tia & inhonesta suggerere, quam scandalizantur, dum hi se angelum
 quem aut vidisse aut allocutos esse, vel etiam Dominum nostrum
 Christum in cruce positum sibi apparuisse, dicunt.

Nolo hic etiam agere, vndenam dignoscat quis, quando
 lationes à Deo proficiuntur; hoc namque iam tuum

de magnis bonis, quæ hinc ad animam resultant; sed de iis agam, quæ nudæ tantum sunt representationes, quas subinde ad nos decipiendum diabolus causatur, quique propterea Christi Iesu Domini nostri, aut Sanctorum eius, imagine vitur. Credo autem non permittitur Dominum, nec potestatem ei facturum, ut per id genus figuras & imagines aliquem decipiat aut circumueniat, nisi sua is antè culpa id promeruerit: quin potius, ipsemet decipietur & damnum referet. quare non est, quòd propter eas quis turbetur aut sese inquietet; sed, Domino confidamus, & eiusmodi imagines parum moremur, oportet, nisi fortè, ut hinc eius magis laudandi occasionem capiamus.

Novi quamdam, quam Confessarij ob huiusmodi visiones miram in modum angustiabant & lancinabant; quæ tamen (ut videre postea fuit, & paruit è singularibus effectibus, & bonis operibus, quæ hinc consecuta sunt) à Deo proueniebant. hæc ergo dum eius imaginem aliqua in visione videbat, identidem se crucis signo iterato communiebat, apparentemque exhibebat, quòd id facere iussa esset. At posteaquam cum viro quodam cumprimis docto, scilicet Fratre Dominico Bannesio, communicasset, ex eo, malè id fieri, ac neminem id facere debere audivit. nam vbicumque Redemptoris nostri imaginem videmus, par est nos ei reuerentiam & honorem exhibere, tamen vel ab ipso cacodæmone efformata esset aut picta, ipse namque egregius est pictor, & compendiu nobis facit potius, quàm dispendium, prodestq; dum obesse putat, si quando crucifixu aliquem, aut aliam quampiam imaginem nobis ita ad viuum exprimit, ut cordi eam nostro insculpta relinquat. Hæc porro ratio mirificè mihi placuit: quando enim egregiam & præstantè aliquam imaginem conspicimus, esto cum ab improbo quopiam depictam sciamus, magni tamen ipsam facere non negligemus, de pictore autem parum laborabimus, ne nostra propterea imminuatur deuotio. Bonum siquidem aut malum, non tam in visione, quàm in ipso volente, qui nullum ex ea cum humilitate fructum colligit, consistit. hæc enim si adfuerit, nullum adferre visio, quamuis ipse appareret cacodæmon, damnum potest; si autem abfuerit, esto etiam à Deo sit, nullum asferet fructu. Si enim quod ad nos humiliandos conducere debet (cum nimirum hanc nos gratiam minimè promereri videmus) vice versa nobis sit superbiendi occasio, araneæ adnitatur erimus quæ quidquid comedit, in venenum conuertit, non adintra apiculæ, quæ in mel cuncta transire facit.

Magis mei ipsam declarare volo. Si, v.g. Dominus per bonitatem suam animæ cuidam se repræsentare, quò magis ipsum cognoscat

Yy 2

& di-

*Imaginem
Christi ubi
que reuerenti
oportet.*

*Humilitas
in visione
prodest.*

*Appariti-
num bonoru
esse potest
malus eni-
tus, diaboli-
caru bonus.*

S.
Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

Teresia

& diligit, aut aliquod arcanum suum ipsi reuelare, aut particularibus quibusdam delicijs & gratijs præuenire velit; & ipsa (vt dictum est) per hoc ipsum quo se magis confundere debeat, & agnoscere quæ parum sua vilitas promereatur, se mox vt sanctam reputet, & habetibi gratiam ob aliquod quod præstitit obsequium prouenire oportet certam est, ipsam magnum illud bonum, quod hinc ei obtingere poterat, ad exemplum aranæ, in malum conuerrere. Ponamus autem in uersa iam, cacodæmonem, quod ipsam ad superbiam incitet, hanc appositiones causare: si tunc anima, has à Deo prouenire rata, sese humiliter seque tam singularem gratiam nequaquam mereri agnoscat; etiam ei amplius & feruentius seruire conuincitur; nam videndo se iam diuinitate esse, cum tamen ne quidem micæ meretur comedere cadentes à mensis illorum, quibus id genus gratias Deum fecisse audit (id est, quibus quidem seruire aut famulari eorum vlli meretur) humiliat se & patientiam agere, sæpius orationi insistere, & maiore cura aduigilare. Dominum hunc offendat, à quo hanc recipere gratiam existimat, quoque maiore cum perfectione suis obedire conuicti incipit: equidem nobis dico, diabolum denuo eodem non reuersurum, sed iratum distulurum, nullumque hinc in animam damnum redundaturum. Si autem hisce in apparitionibus aliqua ei dicat quæ faciat, nec non futura quædam aperiat, cum discreto doctoquæ confessario eadem mox conuincitur oportet, & illorum nihil aut faciat aut credat aliud, quam quod Confessarius hic faciendum credendumue iusserit. Præpositus quæ hæc patefacere potest, quod hæc ei Confessarium qui huiusmodi facere præscripserit non acquieuerit, nec se ab eo conduci fuerit, aut vel spiritum malum, vel terribilem melancholicam. Nam (posito Confessarium etiam errare, nec rem acutangere) ipsa, non desectendo à eo quod ipsi præscriptum erit, magis eâ tanget, ac minus etrabit, pater etiam Angelus Domini sit qui ipsam alloquatur. Dabit quippe illi stas eius ei tandem lumen, vel, vt id ad impleatur disponet: hoc certe, periculo vacabit, aliter autem facere, multa includere poterit, & damna non pauca.

*Confessario
aperienda
qua diabo-
lus in appa-
ritionibus
docet.*

*Non omnis
imagina-
tio, visio est.*

*Melancho-
lici ob noxij
phantasma-
tibus,*

Meminerimus oportet, naturæ nostræ imbecillitatem, præsertim in malieribus, satis magnam esse, eamque in hac uisionis magis sese patefacere: vnde omnia, quantumuis mirabilia quæ nobis in imaginatione occurrent, non quamprimum cogendum est, uisionem quamdam esse. At cum uisio erit, facilius hi credite) id intelligere erit. In quibus uero humor melancholicus aliquo modo dominatur, in his maiore opus circumspectione

cautela. Nam quaedam illi, quoad has imaginationes phantasticas, occurrerunt, quae me non parum fecerunt obstupescere, quomodo fieri possit, ut ad eò certò & verè id sese videre putent, quod tamen minime vident. Quadam vice venit ad me Confessarius quidam valdè confertus & perplexus, quamdã sibi confiteri referens, quae diceret Desperam Virginem sæpè sibi apparere, lecto quoque suo insidere, & xij. plerumque horæ spatio secum agere, ac multa futura, & alia multa id genus sibi aperire. quòd autem è tam multis ineptijs & nugis quadam coeherent, hinc omnia quae sibi dicebantur, ut certa & indubitata credebatur. Equidem statim, quid à parte rei subesset, intellexi; esto id ei declarare non sim ausa: tali quippe sæculo iam vivimus, ut nos necesse sit cogitare quid alij de nobis cogitaturi sint, ut aliquem verba nostra effectum sortiantur. unde dixi, expectandum aliquantulum, ut videamus num prophetiae illae verè sint; interim alios ei effectus & signa inquirendos, nec non indagandum quale vitae genus persona illa duceret. Sed, cum omnia tandem intellexisset, apparuit nonnisi meras fuisse illusiones & ineptias.

Tam multa quoad hoc referre exempla possem, ut essent nimis quae sufficientia ad probandum id quod probare intendo, non debere scilicet animã citò ac facildè credere, sed nonnihil expectare, & probè seferre ante, quam alicui cuipiam ipsum significet, ne nolens Confessarium suum decipiat: nisi enim is magnam rerum harum experientiam habeat (quantumcumque doctus sit) nullo id pacto intelligere poterit. Non ita pridem, sed nuperrimè, contigit, quempiam id genus rebus, nonnullis viris tum doctrina, tum rerum spiritualium scientia & usu praestantibus turpiter imponere, quoad usque tandem cum quopiam harum divinarum gratiarum experientissimo egit. hic aperitissime vidit, id omninò meram esse stoliditatem, illusionibus diabolicis mixtam, esto tunc quidem res nondum aperta esset, sed quàm rectissime & celatissime perageretur; at non multò post, Dominus eam satis patefecit, & palam omnibus detexit: esto vir ille, qui fraudem & imposturam hanc intellexit, interim à varijs, qui ipsi refraganti fidem minime habebant, obloquiorum & persecutionum non parum passus sit.

Ob hæc, & alia id genus, par quam maxime est, ut vna quaeque de Monialibus, quàm maxima potest claritate sinceritateq; de suo orandi modo cum Praeposita tractet. ipsa verò vicissim Monialis illius complexionem & perfectionè indagare ac perspectam habere cum primis allaboret, ut Confessarium eius certiotem faciat, quo hic melius intelligatur, & si ordinarius eiusmodi rerum tractandarum gnarus nõ erit,

Yy 3

alium

Superiores
vigilè su-
per modum
orandi, seu
rum.

alium ex professo huic rei per commodum, ei designet & seligat. Vnde quoque quam potest diligentissimè, ne id genus negotia (esto quæ maximè à Deo proueniant, & apertissimè miraculosa gratia sint, seu externis, aut Confessarijs qui hæc tacere nesciant, communitate Pluris id quippe refert, quisquam possit, ac ne inter se de illis Moniales loquantur. Præposita verò semper cum prudentia eas audiat, ne quis fatagens laudare & extollere eas, quæ in rebus ad humilitatem mortificationem, & obedientiam spectantibus plus excellent, quam quas Dominus per hanc comprimis supernaturalem orationem conducet, esto omnes illas virtutes etiam habeant. Si enim spiritus domini fuerit, humilitatem comitem habebit, qua contemni gestas gaudebit; itaque nec illi nocebit, & alijs sororibus mirifice proderit. Etenim, quod illuc pertingere nequeant (quod id Dominus detur cumque voluerit) contristantur, quod alias illas virtutes habeant, in se meti & has Dominus det, attamen possunt & studio exercitio nobis parari, & in statu Religioso mirifice conducunt. Maiestas has nobis concedat: nam si à parte nostra exercitium, sollicitudo & ratio accesserit, nulli eas negabit, quæ cum insigni in misericordia eius fiducia eas procurabit.

Virtutes solida pluris faciendæ quàm oratio semper naturalis.

CAPVT IX.

AGIT QVOMODO METINA CAMPI EGRESSA SIT,
ad Conuenium Malagonensem à S. Iosepho dictum fundandum.

QVàm multum, Deus bone, à proposito meo scopo deflexi. Vnde tri potest, ut quædam horum quæ tradidi documentorum in magno proposito fuerint, quàm ipsa monasteriorum fundacionis fuerint.

Metinensi ergo in domo cum agerem, magno cum animo gaudio, quod Moniales illius eisdem, quibus Abulenses, in virtutibus procedere, eandem quoque in ipsis religionem, fraternitatem, spiritum vigere viderem; nec non, quomodo Dñs de omnibus necessarijs domui suæ prospiceret cuncta quæ tum ad diminutionem, tum ad vsum Monialium requirebantur, abunde suppeditata. Aliquæ subinde Virgines in illam cooprabantur, videbatur enim Dominus tales seligere quæ ad talis ædificij fundamentum accommodarent & conuenientes: nam ab hisce principijs omne quod deus operatur qui debet bonum dependere, equidem mihi persuadeo, etiam in quædam modum quæ postea sequuntur, viuendi modum & viam inueniunt, & ambulant, & non aliam.